

**Případy nadporučíka Krátké**



**ODMÍTNUTÁ  
LÁSKA**

**Daniel Janů**

Splendidum družstvo

# **ODMÍTNUTÁ LÁSKA**

## **Případy nadporučíka Krátké**

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

**Případy nadporučíka Krátké**

**ODMÍTNUTÁ LÁSKA**

Copyright © Daniel Janů, 2023

Cover © Daniel Janů, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-279-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-280-2 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-281-9 (PDF)

# Obsah

1. Litoměřice, nemocnice, 16. října 2015, 15:34
2. Hlinná, 17. října 2015, 08:21
3. Litoměřice, kriminální oddělení, 19. října 2015, 08:21
4. Praha, sídlo společnosti LODE a.s., 20. října 2015, 09:21
5. Praha, sídlo módního salónu Carmen, 15:21
6. Litoměřice, policejní oddělení, 21. října 2015, 08:03
7. Litoměřice, policejní oddělení, 22. října 2015, 08:03
8. Hlinná, dům Jana Berana, 20:04
9. Litoměřice, policejní oddělení, 23. října 2015, 08:07
10. Litoměřice, Odbor dopravy, 26. října 2015, 07:12
11. Litoměřice, Praha, sídlo společnosti LODE a.s., 11:12
12. Litoměřice, budova policie, 27. října 2015, 07:22
13. Praha, Vinohrady 14, 17:25
14. Litoměřice, budova policie, 28. října 2015, 07:42
15. Litoměřice, ulice Eliášova 16, 17:42

# 1. Litoměřice, nemocnice, 16. října 2015, 15:34

Tým majora Kulhavého vtrhl do nemocnice jako uragán.

„Kam ten spěch!“ snaží se je zastavit člen bezpečnostní agentury stojící za dřevěným pultem.

„Kriminálka!“ vyhrkne Kulhavý.

Skalický jako jediný sáhne do kapsy a ukazuje policejní odznak. Společně pokračují na oddělení JIPu, kde podle zjištěných informací leží jejich kolegyně Eva Krátká.

Sestra jim brání ke vstupu, protože pacientka ještě po narkóze spí.

„Zavolejte mi ošetřujícího lékaře!“ ozve se Kulhavý.

„Ano, ale počkejte, prosím zde,“ sestra ukazuje k lavicím.

Poté odchází.

V následujících minutách přichází muž v bílém plášti.

„Dobrý den, major Kulhavý, kriminálka,“ vyhrkne nedočkavě velitel litoměřické kriminálky.

„Dobrý den, Stejskal.“

„Jak je na tom?“

„Je stabilizovaná.“

„Co to znamená? Jak je na tom doopravdy?“

„Měla štěstí, že ten útočník nezasáhl tepnu. V první moment to vypadalo dramaticky, ale opravdu nezasáhl žádnou důležitou část na jejím krku, ani hrudníku.“

„Bodl ji i do hrudníku?“

„Pouze pokus. Největší zranění měla způsobené na krku, a to jsem zašil.“

„Sakra, jak se mohl dostat ke lžici?“

Doktor pokrčí rameny. *Napadá mě jen, že tam jedna ze sester zapomněla příbor*, pomyslí si Kulhavý.

„Chci mluvit s personálem!“

„Zařídím to.“

Doktor na několik minut zmizí a poté se vrací zpět. Do dvou minut se na chodbě objeví dvě sestry. Jedna ve světle modrých a druhé v bílo oranžových šatech.

„Která z vás byla na pokoji u toho hlídaného, policií?“ ptá se doktor.

„Já,“ ozve se sestra.

„Já také,“ přidá se druhá.

„A která z vás tam nechala příbor?“ vstupuje do toho Kulhavý.

„Já jsem mu přinesla podle rozpisu polévku. Musela jsem na rychlo odejít. Zavolali mě do jiného pokoje. Nepředpokládala jsem, že se může něco stát,“ hájí se sanitářka.

„Takže jste to tam nechala...“

„...a pak jsem to rychle odnesla, když polévka zmizela. Nenapadlo mě, že tam ta lžice není. Omlouvám se, ale občas děláme všechno tak automaticky, že mi vůbec nedošlo, že by tím mohl někoho napadnout.“

„Sakra! Mohlo se stát něco horšího!“ zavrčí Kulhavý.

Sanitářka sklopila hlavu. Rozhodně jí to bylo líto.

*Hm!*

„Takže až se probudí, zavolejte mi prosím,“ požádá Kulhavý muže v bílém.

„Zavolám vám jako prvnímu.“

„Díky.“

Kriminalisté společně odcházejí. Ještě, než opustí nemocnici, major Kulhavý se zastaví u muže, který napadl jeho policistku.

Uniformovaný policista stojící u dveří nemocničního pokoje, kde leží Luboš Zeman, majora Kulhavého poznává.

„Majore!“

„Strážmistře.“

Kulhavý vstupuje dovnitř. Připoutaný muž se ohlíží ke dveřím.

„Nepotřebuji právníka.“

„Nejsem právník.“

„Další polda?!“

Zeman se zubí.

„Přišel jsem vám říct, že jste překročil pomyslnou hranici...“

„...budete mi vyhrožovat?!“ přerušuje ho a otočí se obličejem k oknu. „Vůbec z vás nemám strach.“

Zazní pohrdavý tón.

„Přišel jsem vám jen oznámit, že vám ve vězení zařídím, co nejlepší komfort.“

Odvěti mu Kulhavý a odchází pryč.

„To jste nemusel marnit čas, že jste mi to přišel říct!“ vykřikne Zeman.

Major na jeho poznámku nereaguje a pokračuje ke dveřím.

*Naopak, ty parchante! Ještě budeš vzpomínat na tohle setkání, prolétne*

mu hlavou. Otevřenými dveřmi vychází ven.

„To jste se moc nezdržel,“ diví se strážník.

„Přece se s takovým póvlem nebudu vybavovat,“ podotkne Kulhavý a mizí na konci nemocniční chodby.

Ω

### **Hlinná, 16:32**

Hned po práci si Jan Beran odvezl Stáňu do svého domku u lesa. Cestou tam se z něho snažila dostat nějaké informace týkající se jeho rodičů a sourozenců. Jediné, co prozradil, že má bratra někde na Moravě.

„Moc toho o sobě neřekneš.“

„Jak to, že ne?“ oponuje ji s úsměvem na tváři. „Víš, jak se jmenuji. Jaké mám rád víno. Mám rád klid, proto bydlím tady. A ty, jsi teď součástí mého života.“

„Klidně mi můžeš říct, že se s rodiči nestýkáš a je to,“ žena podotkne a vystoupí z vozu.

Muž rovněž vystoupí a následuje ji ke dveřím, kde se zastaví a pohlédne ji od obličeje.

„Proč je to pro tebe tak důležité?“

„Znáš mého bratra...“

„...za dost nepříjemné situace,“ přeruší jí.

„Jo, to jo,“ uznale přikývne a ustoupí stranou, aby její přítel mohl odemknout dveře.



Pár vstoupí dovnitř. Jan Beran zamíří rovnou do kuchyně. Jeho přítelkyně nechává kabát na věšáku v chodbičce a pokračuje do obývacího pokoje, kde se rozvalí na pohovce. Chvilku kouká do krbu a pak se ho zeptá, jestli může zatopit.

„Je ti zima?“ ozve se z dálky mužský hlas.

„Trochu, ale mám ráda hořící krb.“

„Ano, to vím.“

„...a taky bys mohl vědět, že mě to vzrušuje.“

„Samozřejmě, že si to pamatuji,“ promluví.

„Skoro jsem se lekla,“ otočí se za hlasem. „Jsi jako duch.“

Muž stojí ve dveřích a sleduje její tělo.

„Děje se něco?“

„Vůbec.“

„Že ses tu tak znenadání objevil.“

„Viš, kde jsou sirky?“

„Ne.“

Stáňa odvětí. Usměje se a mávne na něho rukou.

„Možná bys mi mohl pomoci najít.“

Láká ho svými pohyby. Rozhodně to zabírá.

„Hledal bych raději něco jiného.“

Jeho pohled směřuje do jejího klína.

„Myslím, že to už jsi našel.“

Zubí se Stáňa. *A teď bys mě mohl pěkně ojet, prolétne jí hlavou.*

Muž si svléká košili a přistupuje k ní jako ke kořisti. Rukama si jí omotává. Přitáhne k sobě a vášnivě políbí. *Vždycky jsem chtěla takového vášnivého chlapa,* slastně vydechne v duchu a nechává se osahávat mužskými rukami. Přivírá oči a rozhodně nemá nic proti, že ji pomalu svléká, až je před ním úplně nahá. Bere ji do rukou a

přenáší na pohovku, kde se jí zmocní. Její drobné tělo se po chvilce zmítá pod mužem, který je o polovinu větší a těžší, než je ona. Je mu naprosto oddaná. *Jako kdyby věděl, co potřebuji*, pomyslí si krátce poté, co přitvrdí na důraze.

V momentě, když jí sjede noha z pohovky, trochu se obává, že ta jeho vášeň opadne. Naopak. Chytne jí a pokračuje ve svém tempu. *Snad mu nebude vadit, když se budu dráždit*, prolétne jí hlavou. Znovu reaguje neuvěřitelně. Přimhouří oči. Jako by s ní souhlasil.

Její tělo se pod ním zmítá a hlasité projevy jsou známkou, že prožívá orgasmus. Srdce jí buší jako by běžela sprint na krátkou vzdálenost. Vášeň se uklidnila těsně před úderem starých kyvadlových hodin.

Milenecký pár spokojeně oddechuje na pohovce, která ji poskytla pro tento slastný akt své útočiště.

„Jsi vážně neskutečný,“ šeptne Stáňa směrem ke svému příteli.

Pohladí ho po tváři s dotazem. „Kde jsi celou dobu byl?“

„Potkávali jsme se v práci,“ pousměje se a rukou jí pohladí břicho.

„Trochu mě to lechtá.“

„Jen trochu?“

Usměje se na ní.

„Víš moc dobře, co to se mnou dělá. Víš, jak na mě.“

„A to je dobře, nebo špatně?“

„Jasně, že dobře. Ještě žádný chlap přesně nevěděl, co potřebuji.“

„A jak to chceš?!“

„Hele, ty!“ šťouchne do něho.

„Jdu se osprchovat a pak udělám večeri.“

„Tohle je snad sen.“

„Skutečnost.“

„Naprosto úžasná.“

Jan Beran se pousměje a odchází do koupelny. *Tak tomu se asi říká romantika, pomyslí si Stáňa. Po krásném sexu, večěře. Hm! Ale docela bych si dala cigaretu, ale Honza nekouří. Obávám se, že by mu to vadilo, když vím, jak kouká na kuřáky v práci.*

## 2. Hlinná, 17. října 2015, 08:21

Když se Stáňa Říhová probudila, ležela v posteli sama. Tak trochu znejistila, ale po chvílce ucítila vůni kávy. Usmála se a vstala z postele. Sáhla po červeném županu, který měla vedle na židli.

„Ta káva voní až sem,“ pronese a vyrazí za ním, když její kroky zastaví telefon.

Nechal ho na stolku. Přinesu mu ho.

Sáhne po něm a pohledem zavadí o displej.

SEVER

„Volá ti nějaký Sever!“ pronese.

Jan Beran se objeví za ní.

„Jej! Lekla jsem se tě!“ vyhrkne a zmáčkne omylem zelené tlačítko.

*„Slyšíme se!“*

...

*„Doufám, že jste se zbavil těla.“*

Překvapená Stáňa se podívá na svého milence a předává mu jeho telefon.

„Vše je vyřízeno!“ promluví Beran do telefonu a zavěsí.

Stáňa stojí u dveří a mlčky pozoruje muže, kterého ještě před chvílkou opěvovala. *Co mělo znamenat, zbavit se těla? Měla bych se ho*

zeptat, nebo to mlčky přejít? Asi bych se o to neměla starat. Vejde do kuchyně, kde má připravenou snídani. Jan Beran odchází do obýváku, aby se po pěti minutách vrátil do kuchyně a přidal se k ní.

„Hezky voní,“ šeptne.

Její nadšení z Tajemného neznámého ji přešlo. Sakra! Proč jsem to zvedla? Ale byl to omyl. Vůbec jsem to nechtěla udělat. Zlobí se v duchu sama na sebe.

„Vidím na tobě, že se chceš na něco zeptat,“ spustí Beran.

„Nevím, jestli bych se na to měla ptát.“

„Pokud chceš o mně vědět všechno.“

*Hm!*

Stáňa se napije kávy a pak se mu podívá do očí.

„Nechtěla jsem to zvednout.“

„Já vím.“

„Tohle nemůžeš vědět.“

„Kdybys chtěla vědět, kdo to volá, zvedla bys to už v obýváku.“

„Překvapilo mě to. Myslela jsem, že vypínáš telefon.“

„Asi jsem zapomněl.“

„Rozumím.“

„Měl jsem ho dát jinam. Nepokazilo by nám to víkend.“

„Jo, asi jo.“

„To mě mrzí.“

V následujících minutách mezi nimi nastalo ticho, které bylo přerušeno jen občasným usrknutím horké kávy.

„Kdo jsi?!“ vyhrkne Stáňa a najednou je rozhodnutá vědět pravdu.

„Viš, kdo jsem.“

„Mám pocit, že kromě toho, že jsi skvělý posluchač a úžasný milenec, o tobě nevím, skoro nic.“

„Hm.“

„Už asi chápu, proč jsi mi doposud neřekl o svých rodičích, o svém životě. Nechci to z tebe tahat. Jestli jsem součástí tvého života, ráda bych o tobě věděla všechno.“

„To nechceš.“

„Cože?!“

„Nechceš to vědět.“

„Proč?“

„Změníš na mě názor, a možná se mnou nebudeš chtít být.“

„Sakra!“ vyprskne. „Taková...“

„...blbá náhoda, že?“

„Jo.“

„Jsem připraven o tom mluvit a dozvíš se, kdo...“

„...nechci to vědět!“ vyprskne a zvedne se od stolu.

Odchází do obývacího pokoje. Vzápětí se vrací do kuchyně.

„Jsi něco jako...“

„...jako co?“ přerušuje ji a zvedne se ze židle.

„Já-já, nevím, jak to říct, abych tě nenaštvala,“ šeptne a strachy udělá krok zpátky.

„Ty se mě bojíš?“

„Asi jo.“

„Asi?“

„No, já...“

„...buď se mě bojíš nebo ne. Nic mezitím není – žádné asi...“

„...jo, mám strach!“

„Řekni mi, proč bys měla mít strach. Neublížím ti. Miluji tě. Jsi součástí mého života...“

„...ale měl jsi mi říct, co jsi zač.“

„Jsem Jan Beran a pracuji na Odboru dopravy.“

„Ale kdo jsi ve skutečnosti?“

„Teď jsem ti to řekl.“

„Dobře, tak kdo jsi ten druhý?“

Muž se jí snaží chytnout za ruku, ale žena ucukne.

„Zajímavé, stačí jeden nevyjasněný telefonát, a ty se chováš, jako bych byl někdo cizí.“

„Zabil jsi někoho?“

*Ou!*

„Otázka na tělo,“ pronese s lehkým úsměvem.

„Připadá ti to k smíchu?“

„Ani nevím, jestli se mám smát, nebo mám být smutný.“

„Proč?“

„Dokázala ses tak rychle změnit v člověka, kterého neznám.“

„Aspoň víš, jak se cítím!“

„Je v tom trochu rozdíl.“

„Trochu?!“

„Ty ses změnila ke mně. Já jsem k tobě pořád stejný.“

„Protože já jsem stejná, ale ty? Ten, tajemný v pozadí...“

„...když jsem tě poprvé uviděl,“ přerušil jí Jan Beran a mění téma.

Stáňa už ho ale nechce poslouchat. Pokládá jeho vysvětlování za výmluvy.

„Už nic neříkej! Chci domů.“

Otočí se směrem k obýváku, kde po včerejšku zůstalo oblečení.

„Stáňo, to nemusíš,“ snaží se jí zastavit.

„A řekneš mi, kdo jsi a co děláš?“

„Pokud zůstaneš, ano.“

Postava v červeném županu se okamžitě zastavila.

„Poslouchám.“

Její výraz ve tváři je přísný. Kam se poděla ta roztomiloučká Stáňa s jiskrou v očích, s úsměvem, pod kterým by roztál i ledovec na Antarktidě?

„Tak mluv!“

„Byl jsem deset let u speciálních jednotek. Někteří lidé mě občas kontaktují a chtějí po mě jisté věci. Tam záleží, jestli jsem je ochoten udělat nebo ne.“

„Zabíjíš lidi?“

„Ne.“

„A jak bych měla rozumět tomu, co zaznělo v tom telefonu?“

„Zbavil jsem se těla.“

*Eh!*

„Jako lidského těla?“

„Jo.“

„Proč bys něco takového dělal?“

„Neptám se proč? Ale za kolik.“

„To je stejné, jako bys někoho zabil.“

„Nemáš pravdu.“

„Nevím, že já jsem si s tebou něco začala. Byl to blbej nápad,“ odsekne a vyrazí do obýváku. Poté znovu požádá, aby ji dovezl domů.

„Chtěla sis o tom promluvit. Sama jsi řekla, když ti řeknu, kdo jsem a co dělám, zůstaneš.“